

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בלאגה	שם פרטי: לזר
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: בלאגה	בלועזית Balaga
שם פרטי איתו נולדתי: לזר	בלועזית Lazar
עיר לידה: ניקולייב	בלועזית Nikolayev
שם פרטי ושם משפחה של האב: יעקב באלגה	שם פרטי ושם נעורים של האם: שנדל מיקטינסקיה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: זבניגורודקה	בלועזית Zvenyhorodka
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: יסודית	מקצוע לפני המלחמה: תלמיד
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: לוחביצה (אוקראינה) אשטוב (קזחסטן)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי	שנת עליה: 1996
	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

נולדתי בשנת 1926 בעיר ניקולייב שבאוקראינה. בבית היינו 6 נפשות: אבא-יעקב, אימא-שינדל, אחותי הגדולה- פניה, אני, אחותי-חנה ואחי הקטן דניאל. במשפחה היה נהוג לחגוג את החגים היהודים. אבי עבד כמנהל חשבונות ואימי הייתה עקרת בית. אני למדתי בבית הספר, הלכתי לחוגים ועסקתי בספורט, כגון: ריצה וירי. אחותי הגדולה פניה למדה בניקולייב באוניברסיטה, בתחילת המלחמה היא ברחה לאוזבקיסטן (היא מצאה אותנו אחר-כך דרך הצלב האדום).

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

כשפרצה המלחמה הנאצים התקרבו מהר מאוד לכיוון העיר שלנו ואבי נשלח לצבא, לפני שעזב הוא הגיע הביתה ואמר שצריך לברוח, אמר שהנאצים לא יעברו את נהר דנייפר ושאלו חייבים לחצותו דחוף. לקחנו דברים בסיסיים, כי חשבנו שזה יגמר מהר, עלינו על משאית שלקחה אותנו מעבר לנהר דנייפר, לעיר לוחביצה. הנאצים המשיכו לכבוש ועברו את הנהר ואז הבנו שצריך להמשיך לברוח, לקחנו את החפצים שהיו עימנו וברגל צעדנו לתחנת הרכבת הסמוכה לעיר, לא היו בתחנה רכבות לנוסעים אלא רק לסחורה. לאחר זמן מה עצרה רכבת לקחת מים, רצינו לעלות עליה אך החיילים ששמרו על הרכבת לא נתנו לנו לעלות, לפתע יצא האחראי על הרכבת ואישר לנו להמשיך איתם בניסיעה אבל העלה אותנו לקרון פתוח ולאחר 40 דקות נסיעה הנאצים התחילו להפגז מהאוויר אז עצרנו את הרכבת כדי שהאנשים יוכלו להסתתר. כשהמטוסים עזבו את המקום, אנשים חזרו לרכבת והיא המשיכה בדרכה ולמרות שהיו מספר הפגזות בדרך הרכבת לא עצרה אלא המשיכה ליעדה- קזחסטן, נסענו מעל 10 ימים ליעד, בדרך היו גשמים חזקים והאחראי על הרכבת אישר לנו להיכנס פנימה לקרונות סגורים למרות שהיה שם דחוס מאוד מהציוד וגם דאג להעביר לנו אוכל. הורידו אותנו, ירדנו כ-40 אנשים ושם פגשו אותנו אנשי הצלב האדום, הם רשמו אותנו ופיזרו אותנו בין הכפרים באזור. אימא עבדה בקולחוז אני ואחותי חנה עבדנו בחקלאות בקיץ, בסתיו הלכנו לבית ספר. ב-1944 חזרנו לאוקראינה לבית ב זְבִיגֹרֹדְקָה, הבית שלנו נישאר שלם למרות שגנבו הכול, שלם אך רק לחלוטין. באותה השנה התגייסתי לצבא, עשיתי טירונות וקורס קשרים ונשלחתי למלחמה, שירתי בגדוד חיל הרגלים. באותו הזמן הנאצים נסוגו והצבא האדום עבר את הגבול עם אירופה, שם הוא נלחם ברומניה, טרנסילבניה, הונגריה וצ'כוסלובקיה וסיימנו בפראג. אנשים בצ'כוסלובקיה קיבלו אותנו מאוד יפה, עם פרחים ומתוך 350 לוחמים בגדוד נשארו 56 לוחמים פעילים, הרוב נפצעו וחלק נהרגו. נשארו באזור פראג כ-10 ימים נוספים וישנו באוהלים. כשקיבלנו אישור עזיבה, המשכנו לכיוון הבית, אסרו עלינו לרשום מכתבים בדרך כיוון שגילינו שהנסיעה לא הייתה לכיוון הבית אלא לכיוון מלחמה עם יפן, תוך כמה ימים הגענו למונגוליה ושם הוסיפו חיילים לגדוד שלנו עד שמנינו 350 במספר. להילחם עם היפנים היה קשה מאוד, הם היו פנאטים ונלחמו חזק, את המים והמזון היינו מקבלים בדרך אווירית-מצנחים וכך היה במשך חודש עד שהכול הסתיים בספטמבר. כשהגענו לנמל אתור, הגדוד נשאר שם ואני שירתי 6 שנים עד לדרגת סמל.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

לאחר שסיימתי את 6 שנות שירותי, נשלחתי לקורס קצינים שלאחריו קיבלתי דרגת סגן, בשנת 1950 הכרתי את אשתי לעתידי ליובוב ואז נישאנו. בצבא שירתי עד 1977, 33 שנים והשתחררתי בדרגת אלוף משנה. נולדו לנו שני בנים שמהם זכינו לשלושה נכדים ונין אחד.

נא ספרי/י על חיך בארץ

בשנת 1996 עלינו לארץ בעקבותיו של הבן הקטן מיכאל והבן הגדול רומן עלה יחד איתנו. אני פעיל ציבור, חבר בוועד של יוצאי הצבא האדום ואחראי בשלוחה בגבעת רם. בכרמיאל יש לנו מוזיאון ושם יש הרבה עבודה ובין לבין אנחנו מרצים לחיילים ולתלמידים.

ראיון: סמיון בלומברג

כרמיאל, אפריל 2013